

JUNÁK - český skaut, z.s.

číslo: 4/2015 ročník: XXX.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha

Tábory
Vzpomínka na Vládu Zmrhala
Doplněk skautské praxe

... a další!

Články ... Vyprávění ... Rozhovory ... Informace ... Zábava ... OS kluby

Milí čtenáři,
po letní pauze se opět Lokali vrací do vašich rukou. Za uplynulé měsíce se stačilo mnoho odehrát jak na úrovni střediskové, jmenovat můžu personální změny v oddílech nebo rekonstrukce celých oddílů, tak i na úrovni mezinárodní. Nejen proto mě zasáhla zpráva o odchodu bratra Midlocha, našeho „zahraničního dopisovatele“, který ve svých dopisech z Velké Británie posílal nejen články do Lokali, ale i postřehy a názory týkající se stavu celého světa. Obojí mi bude chybět.
Poslední z Midlochových článků si můžete přečíst v tomto čísle (Doplněk skautské praxe) a

také krátkou vzpomínku od bratra Logana. Další vzpomínka se týká zakladatele 309. oddílu Vládi Zmrhala. Ozvěny prázdnin se neskryjí ve čtyřech člancích z různých táborů a podle slibu v minulém čísle zveřejňujeme zápis vítězné družiny Vlčáků z Obvodního setkání.

Je těžko ignorovat to, co se označuje jako uprchlická krize. Po konzultaci jsme se shodli, že je dobře, že se o to náčelnictvo nesnaží a vydalo své stanovisko, které v čísle otiskujeme. A mimochodem, fotky z mnohých střediskových akcí si můžete prohlédnout na <http://skauti-strasnice.rajce.idnes.cz>.

TECKLIS

DRVNÍCH PÁR DNÍ LIŠÁKŮ NA TÁBOŘE

KAJČA / LIŠÁCI

SOBOTA

Když jsme přijeli, tak byly skoro všechny stany postaveny, ale jeden jsme museli dostavit. Večer jsme se seznámili s doktorem Markem, který nám pouštěl videa o Kirinovi, kterého budeme hledat.

NEDĚLE

Hledali jsme foto-past, chodili jsme podle lan, přelézali a podlézali jsme sítě a chvíli na začátku jsme měli zavázané oči. Nakonec jsme našli foto-past, která byla nastražena na Kirina.

PONDĚLÍ

Vodní bitva: na hrudi jsme měli papírky (data), které se nám nesměly namočit, a ostatní skupiny se nás snažily dostat ze hry, ale nakonec z naší skupiny vypadl jen Krtek (Áďa) a první skončila černá skupinka - my.

PLÁNOVNÍK

23. – 25. 10. 2015	STŘEDISKOVÝ SRAZ
24. 10. 2015	SETKÁNÍ SKAUTEK
29. 11. 2015	MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ
9. 1. 2016	PRAHOU PLNOU STRAŠIDEL
23. 1. 2016	ZIMNÍ PŘECHOD BRD
28. – 31. 1. 2016	STŘEDISKOVÉ HORY

Širokou veřejnost zveme na tradiční Mikulášské putování. Bližší informace budou na webu střediska a v příštím čísle Lokali.

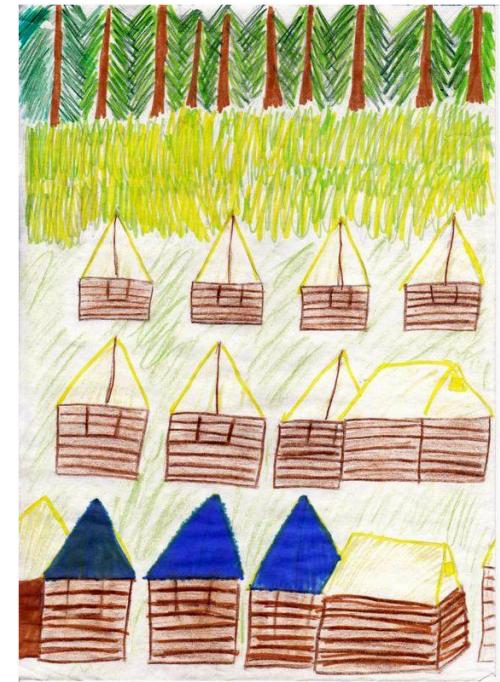
Skautský institut srdečně zve na setkání skautek. Program bude probíhat v prostorách Skautského institutu na Staroměstském náměstí 4.

Slavnostní setkání skautek

u příležitosti 100. let od založení prvního dívčího oddílu

24. října 2015

ÚTERÝ

Hráli jsme Čínské šachy a konala se Olympiáda - bylo několik soutěží např. Sněž roubík, Najdi klíč, Plížení, Ohebnost, Boj v ringu a Skluz.

ČTYŘI DNY TÁBORA 305. ODDÍLŮ

SOBOTA 18. 7. ANEB KDE JE TEN KUFR?

PRSK, SLAVÍK

Tento den je první v naší táborové pouti. Sešli jsme se na Strašnické směrem od centra asi v 8:45. Měl nás odvézt pronajatý autobus, takže když jsme se sešli všichni, odvezl nás do Ruprechtic. V autobuse překvapivě fungovala klimatizace, jelikož vedoucí, opět překvapivě, vybrali dobrý autobus, a tudíž byla cesta příjemná. Cestou jsme řešili hádanky a všechny to moc bavilo. Když jsme dorazili, museli jsme odnést věci do tábora, který byl od Ruprechtic vzdálený asi jeden kilometr. Šli jsme dvakrát (někteří i třikrát, pozn. rádců), než přijel Žvejek, který odvezl zbytek věcí. Potom jsme šli na tee-pee tyče do lesa. Celkem dlouho jsme nosili a výsledkem bylo 45 tyčí. Následovala svačina, při které Napo začal hledat svůj kufr. Zatímco pročešával tábor a obviňoval každého, koho potkal, z krádeže, my jsme si z něj dělali čím dál tím větší srandu, která se však proměnila ve strach o celotáborovku, jelikož v kufru byly veškeré materiály a on ho stále nenacházel. Horší však bylo, že v něm Napo měl všechny spodky..... Žvejek se jel podívat do Ruprechtic, jestli tam nezůstal, ale nebyl tam. Potom jsme stavěli vůdcovské tee-pee (stále bez kufru) a poté byla večeře. Na konci dne jsme se nastěhovali do podsadačků a po vykonání všech potřeb a úkolů jsme šli spát.

PONDĚLÍ 27.7.

BEN

Když jsme se vzbudili, k snídani bylo sladké pečivo. Následně byl nástup a vyrazili jsme na výlet. Šli jsme asi kilometr a dorazili jsme na zastávku. Asi po čtvrt hodině nám přijel vlak. Vystoupili jsme v Teplicích nad Metují a přestoupili jsme. Potom jsme dojeli do Adršpachu. Tam jsme se podívali na mapu a šli jsme do Adršpašských skal. Tam jsme ušli tak sedm kiláků a taky jsme se podívali do různých jeskyní. Byla tam vyhlídka, na kterou jsme šli po hodně strmých schodech. Když jsme došli do cíle, uviděli jsme pár stánků. Tam jsme si koupili nějaké věci a odjeli jsme do tábora. Při nástupu na nás nějakí cizí kluci řvali sprostá slova.

ÚTERÝ 28.7.

ČÍČA

Dnes jsme ani nezaslechli budíček. No to snad není možné. Já a VZP jsme vstali na poslední chvíli a vážně rychle jsme se oblékli. K snídani byla vánočka. Potom nástup, morseovka, mozkovna, bodování a číslovka. Vyhrál můj tým nad VZP o 11 bodů!!! Když došlo na lakros, řekl jsem si, že radši půjdu na dřevo. Následně jsem opravil stolec na mýdlo a umývárny a nastal oběd. NAPO JE NEJLEPŠÍ SLUŽBA!!! Byla česnečka a těstoviny s červenou omáčkou. Následoval polední klid a hra Parlament ve vůdcovském tee-pee. Poté svačina a etapovka. Nudná, ale běhací, takže konečně něco pro mě. Šlo o to proběhnout okolo malejch smradlavejch hobitů - vlícat :-)) a dostat se k Pom pro poklad. Vyhrál tým Slavík, který ovšem už na táboře nebyl :-)) Druhý byl tým Číča, třetí VZP. Večeře byla tak trochu švédský stůl: česneková a gulášová polévka, těstoviny, nebo chléb. Potom nástup a pak jsem šel na dřevo, abychom měli v tee-pee teplo a mohli pokojně spát. Místo Slavíka k nám přišel do tee-pee Ben.

PÁTEK 31.7.

ČÍČA

Pátek začal jako každý druhý den: Rozcvička, snídani, nástup. Jediná věc, co se změnila, bylo bourání. ANO!!! Tento den jsme museli sundat tee-pee a podsadačky. Vše jsme dokončili až po večeři. Rekord v rozebírání stanu byl 4:36 (minut) - já, Mrňous, VZP. Na večer jsme se šli koupat a bylo to taaaaak studený. Večer jsme se s Benem a Vzpomínkou rozhodovali, jestli půjdeme do stanu nebo ven - nakonec jsme spali pod širákem. Při rozhovoru jsme se od náboženských válek dostali až k tomu... Ale to je nepodstatný!!!!

Slovo čísla:

INDISPENSABLE - /'indi'spensəbəl/
nepostradatelný, nevyměnitelný

Scout leaders are indispensable to the scout movement.

SKAUTSKÝ TÁBOR 2015

PANDA / MEDOJEDI

Pro mě začal skautský tábor tak, že jsem jel na vodu. Lužnici jsme si užili, i přes to, že nebyla voda a prášilo se nám za kánoí. Pak následoval přejezd na tábořiště v Sedle. Jelikož jsem ještě nikdy nepomáhal tak, jako tento rok (dělání záchodu se Šípem), tak to byla nová zkušenost – dobrá zkušenost. Jelikož jsem do teďka jezdil na skautský tábor jako malé nezodpovědné dítě, tak jsem si i částečně vyzkoušel nějakou tu malou zodpovědnost.

Měli jsme tábor rozdělený na dvě části, roverská část a vlčácká část s kuchyní, což se mi moc nelíbilo, protože jsem to měl daleko pro jídlo. Samozřejmě nejlepší bylo dělání dřeva, to je aktivita pro hyperaktivní děti, což v mém případě bych to potřeboval každý den. Příprava ohně baví vždycky všechny za jakýchkoli podmínek. Mrňous řekne jdeme na dřevo, tak jdeme na dřevo!

Taky jsem hrál na kytaru, jak jinak, ale naštěstí jsem nebyl jediný adept, který se v tomto oboru našel. Samozřejmě, že to byl jednak Mudrc, to je na táboře každodenní rutina. Pak se tu ale na obzoru objevily nové tvářičky. Bob, Mártý a Mrňous, to jsou tři stateční, kteří nějak přispěli k tomu, že v tee-pee nehrál a nezpíval jen jeden s kytarou v ruce, ale měl oporu v zádech. Celkový dojem z tábora mám takový, že to byly skvělé prožité necelé tři týdny, a i když jsou nějaké neshody a hádky, vždycky se to dá nějak vyřešit... a to je hlavní. Jsme přeci skauti, ne?

OS CAMP 2015

SABU / OS FOTO LOGAN A SABU

Na přelomu června a července 2015 se konal tradičně tábor OS klubu na tábořišti v Sedle. Letos se tábor velmi vydařil. Bylo pěkné počasí a vysoká účast. První část táborníků vyrazila z Prahy vlakem pod vedením Logana. Na nádraží v Jindřichově Hradci je čekal Berdy a odvezl je Citroenem Jumper - Berdybusem.

Skálovi přijeli z Dolních Břežan Renaultem Thalia. Bydlelo se tradičně ve stanech a každý večer byl táboráček s písněmi a kytarou Logana.

Konalo se mnoho výletů po okolí. Namátkou vyjmenuji: Bizoní farmu, Velký kámen (nejvyšší hora v okrese Jindřichův Hradec - výška 738 metrů nad mořem), rozhledna U Jakuba či návštěva bratra

Kruťase v Nové Olešné. Stále jsme potkávali Jindřichohradeckou úzkorozchodnou železnici (úzký rozchod 760 mm proti běžnému, který je 1435 mm). Byli jsme například v zastávce Kaproun či ve stanici Jindřichův Hradec, kde byla i zatopená parní lokomotiva U 37.002. Další den jsme navštívili část Grázlovy stezky, jeho slují, a prohlédli jsme jeho bambitku. Při cestě zpátky jsme objevili krásné skautské tábořiště ve skalách. Cestou domů byla v plánu

návštěva zámku Červená Lhota, kde je i krásné „zámecké jezero“.

Nádherné koupání bylo u nás, v Sedelském rybníku. První šli do vody Berdy s Věrou, ale stoupající teploměr lákal další plavce. Písečná pláž, příjemná voda a samota. Jen malé ryby a vodní ptáci.

Poklid tábora příjemně a napínavě narušovala „Zelená příšera“, kterou můžeme znát i z knihy Jaroslava Foglara - Hoši od Bobří řeky či z dalších článků v LOKALI. Její letošní řádění vymýšlela Natálka Skálová a vždycky nám připravila nějaké překvapení.

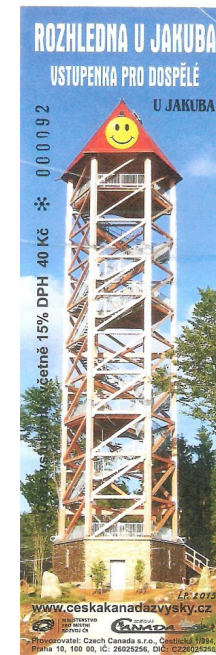
Nacházeli jsme zelené lístečky se vzkazy, zelenou vlajku a nakonec červený lísteček v Berdyho Jumperu - to když Zelená příšera studem zčervenala.

1. července se objevil v Sedle krásný Volkswagen Transporter T2 z roku 1973. Přijeli Bobo, Korunka a Luciáš, celkem se čtyřmi dětmi. Toho dne odjel Berdy s Loganem, Akelou, Jájou a Věrou. Dále v Sedle ještě zůstali Sabu, Irča, Danek, Natálka

a Jarda. Věnovali se hlavně krásnému koupání a lovu Bobříků. Odpoledne to byl například Bobřík Míření a večer nemohl chybět Bobřík Odvahy po hrázi ke druhému táboru. Svítíl úplněk, bylo to strašidelné. Jarda připravil na ohništi krásnou vysokou pagodu. Druhý den jsme byli v Jindřichově Hradci na nádraží a na překrásném zámku Červená Lhota. Byli jsme i na projížďce loďkou po zámeckém rybníku.

Tábor byl velmi pěkný a budeme na něj hezky vzpomínat.

OBVODNÍ SETKÁNÍ

24. - 26. DUBNA
SLAVÍK/VLČÁCI

PÁTEK

Tak jako obvykle byl sraz na Strašnické. Na podle mě nejdůležitější výpravu roku jsem dorazil jen já, Čiča, VZP, Hláška a náš odborný doprovod Špageta. Vydali jsme se na Nádraží Vršovice, kde se k nám připojil Napoleon. Nastoupili jsme do lehce přeplněného vlaku a vyjeli směr Vlašim. Na místním nádraží jsme se chytře přihlásili, že chceme jít na jakousi hru jako první. Ze hry se nakonec vyklubal sjezd na raftu po řece z Vlašimi až do tábořiště. V tu chvíli se naše rozhodnutí jít první ukázalo jako úžasné, protože jen dvě posádky včetně nás dorazili do cíle za světla. V klidu jsme postavili stany, dojedli svačiny a čekali na ostatní. Když přijeli, solidárně jsme se jim nesmáli, a naopak jsme se zájmem sledovali, jak staví stany ve tmě. Poté jsme také zalezli do spacáků a odebrali jsme se do říše snů....

SOBOTA

Ráno jsme vstali s vyhlídkou nadcházejícího závodu. Třáslí jsme se nedočkavostí i při snídani, která byla tak moc dobrá, že ji nesnědla ani naše žrací družina. Poté nám Vlas rozdál mapy, GPSky a družinové karty a stanovil čas startu na devátou. Start byl hromadný, a tak naše nezvykle silná družina vyrazila jako první. Jako první stanoviště jsme si vybrali zdravotvědu, naši Achillovu patu všech závodů. Ta ovšem ještě nebyla připravená (naši roveři.....), a tak jsme je přeskochili a dorazili na stanoviště, kde se stavěly stany z celt typu A. Náš výsledek po 40 minutách byl naruby, nezakolíkovaný a vlastně vůbec nepřipomínal stan. A tak nám vyvařil krásných 0 bodů. Na dalším stanovišti jsme vyhledávali informace, což dopadlo docela dobře. Po cestě nás ale stále sledoval a fotil Rumpál, což nás velice znervózňovalo a on z nás měl dobré divadlo. Dále jsme prolétli přecházení ledovce, Kubovu lanovou prolézačku (kterou jsme vyřešili velmi originálně) i Otazníkovu disciplínu, a tak zbývala jen ona, osudová zdravotvěda. Když už jsme měli ono stanoviště před sebou, vyběhla na nás Vlnka se zakrváceným nožem, poškrábaným čelem a začala řvát, že pobodala medvěda. Vypadala dost děsivě, ale naštěstí jsme ji ošetřili. Bohužel Víki s otevřenou zlomeninou jsme nechali umřít a Vevera umrznout. Až tehdy jsme si uvědomili, že téma celého závodu je jakási polární expedice. Dostali jsme ale docela slušných třináct bodů a vrátili jsme se do tábora. Přišli jsme jako první, a tak jsme měli dlouhou dobu volno. Postupně dorazili všichni a byl oběd. Po něm jsme si chvíli kopali, zpestřením byl Čičův výlov balónu z řeky. A potom to přišlo..... Jarda Pavlíček, muž, který dokáže přežít snad cokoli, nám přijel udělat přednášku. Podle mě to byl vrchol celého závodu. Bez něho bych nevěděl, že kroky jsou vlastně výborná karimatka, že deštník váží přesně 240 g a že ten pravý starý batoh (né ty nové!!!) je úžasný spacák. A jeho pravidla typu: „Ráno se nachlastej jako kráva!“ nebo: „Jídlo? Jedině olej a masox!“ navždy vstoupí do historie. Pak následovala večere a slavnostní oheň, kde bylo také vyhlášení celého závodu. Vyhráli jsme!!! Pak následovaly hry, které byly tak zábavné, že si je ani nepamatují. Následoval spánek.

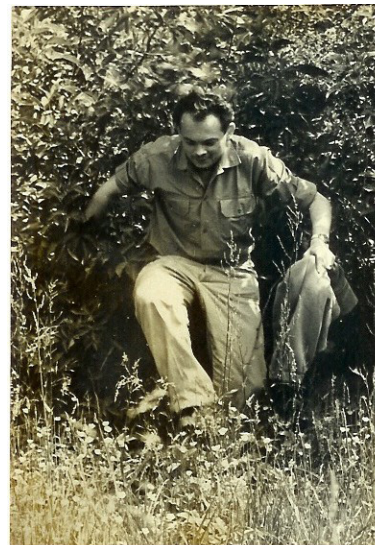
NEDELE

Ráno jsme vstali a rychlým tempem jsme odběhli na jídlo. Vyfasovali jsme takovou skromnou snídani, kterou svým bystrým okem řídil Otazník. Poté se odehrála hra, při které jsme měli pomoci ropným korporacím zničit ledovou krajinu Antarktidy a vytěžit co se dá. Přitom jsme se mohli vyřazovat vytažením šátku. Takže celá hra se zvrhla v hromadnou bitvu, v hlavní roli bojovala Lísa s Čičou. Zatímco jediný tým, který to hrotil byla V. Británie v čele s trapákem Vzpomínkou. Po obědě byl závěrečný nástup a poté hromadný odjezd domů, zase krásně přeplněným vlakem.

VZPOMÍNKA NA ZAKLADATELE 309. ODDÍLU

STANDA

Je to již celých deset let, kdy nás navždy opustil VLÁDA ZMRHAL - KAFÁČ (28. 6. 1933 – 4. 8. 2005), zakladatel 3. turistického oddílu Střelka, nynějšího 309. oddílu 35. střediska J. Rady a KČT Praha Karlov – TOM Střelka.

Nebudeme rozebírat jeho životní pouť, připomeneme si ale Vládu jako skauta, turistu, činovníka, fotografa, kamaráda a hlavně dobrého člověka, který zasvětil svůj život našemu oddílu. Nejen že založil náš oddíl, ale podílel se celý svůj život větší, či menší měrou na jeho činnosti. Vedl letní i zimní tábory, schůzky, akce, pomáhal vybudovat několik kluboven, ve kterých vybudoval i fotokomoru a vedl fotokroužek.

Jako ochránce přírody zapojoval i členy oddílu do ochranné činnosti, oddíl měl po mnoho let patronát nad Chráněným územím Meandry Botiče v Hostivaři a dodnes spolu s oddíly 35. střediska provádí každoroční jarní čištění PP Meandry Botiče.

Vzpomínky na Vládu Zmrhala by zabraly mnoho stránek. Staří členové oddílu si na něj pamatují a váží si ho jako dobrého člověka, který v tom nejlepším kladném smyslu pomáhal formovat charakter mnoha lidí. Těm, kteří ho neznali bychom chtěli připomenout – otce, zakladatele oddílu – a požádat je, aby si zapamatovali jeho jméno a osobnost, která měla pro náš oddíl za více jak padesátiletou dobu jeho trvání tak podstatný význam. Nezapomeneme.

Čest jeho památce.

VEČERNÍ HRY VE MĚSTĚ

SABU

Po letních táborech přichází podzim a než přijdou zimní výpravy, je ideální čas na večerní hru ve městě. Hráli jsme jich hodně. Ať to byla Praha plná strašidel, Prahou národního obrození apod. Praha husitská dokonce navazovala na celotáborovou hru „Na Žižkově válečném voze“. Při této večerní hře hrál Pepík Souček - Ďábel krále Václava IV. a ATRi byl jeho kouzelník jménem Žito. Při táborové hře pak představoval ATRi hejtmana Jana Žižku z Trocnova. Moc se mi také líbily večerní hry na téma Rychlých šípů a Stínadel. Hráli jsme je na různých místech. Asi nejčastěji to bylo na Starém Městě, kde Revoluční ulice byla vlastně Rozdělovací třída mezi Druhou stranou a Stínadly a tam co je např. kostel sv. Jakuba a Řásnovka,

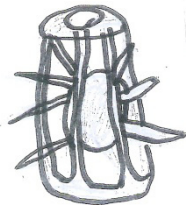
tam byla čtvrť Vontů zvaná Stínadla. Vhodné místo je také na Hradčanech u Lorety na Novém světě. Mezi Vyšehradem a Nuslemi si také umím tuto hru představit. Nejlépe je, když je to hra celostředisková. Čím více účastníků, tím je zajímavější. A jak jsme jí hráli? Na srazu dostane každý oddíl startovní kartu, kde může být 13 očíslovaných kolonek. Každá skupina dostane mapu, kde je vyznačeno 10 míst, spojených s Foglarovskou tematikou. Např. kostel sv. Jakuba, dílna Jana Tleskače, svatyně uctivačů Ginga, klubovna Rychlých šípů či Kocouří hrádek. Dále v blízkosti Staroměstského náměstí směrem do Kaprovy a Platněřské ulice můžeme opravdu najít úplnou Myší past či kůlnu Bratrstva kočičí pracky. Na každém místě soutěžící naleznou např. razítko či obálku s nálepkami a tak vyplní kolonku příslušného čísla.

To by bylo celkem jednoduché, kdyby po ulicích nechodili Vontové. Ti mají samozřejmě žlutý špendlík a aby byli za tmy lépe poznat, tak třeba ještě žlutý fáborek. Představují je většinou roveři a jejich úkolem je druhostraníky zajímat a tím je zdržovat. Mají se ke skupině dostat co nejbližší a jako když hrajeme třeba «na babu», rukou se dotknout někoho ze soutěžících a zavolat: «Jste zajati». To platí na celou skupinu a ta nesmí 5 minut postupovat dále a plnit úkoly. Čas zajetí zapíšou Vontové do «poznámky» v kartě a skupina 20 minut nesmí být znovu zajata.

Po 5 minutách tedy pokračuje a 15 minut je nedotknutelná. Šikovní Vontové by totiž mohli zcela zamezit pohyb skupin. Každá skupina musí během hry 2x dopadnout Široka. Ten má razítko či nálepku s Ježkem v kleci, které patří do kolonky 11 a 12. Každý ho pozná, protože má černý plášť, hlavolam Ježka v kleci a na obličeji bílou masku. Představitel Široka musí být velmi zdatný a šikovný. Vždy se někde objeví a pak uniká. Skupina ho musí dostihnout a stačí opět pouze dotyk ruky jednoho člena. Pokud se spojí buď záměrně nebo náhodně více skupin a pronásledují Široka společně, dostane «Ježka v kleci» jen první skupina, která ho dostihne. Při předávání nálepky či razítkování karty nemohou ostatní skupiny na Široka

JEŽEK
V
KLECI

ŠIROKO

útočit. Široko zapíše i čas, kdy byl chycen a stejná skupina ho může znovu chytit také až za 20 minut. Ostatní skupiny ho musí nechat zmizet a teprve pak ho znovu hledat. Široko nepoběží naplno, když ho třeba pronásledují malé děti a dbá na bezpečnost všech. Nepřeběhne ulici, když jede auto a radši se nechá také chytit.

Představuji si ideálního představitele Široka. V letech 1968-70 by to byl asi Tom z oddílu Sov, později pak Tiki a Ježek z Vlčáků. Když skupina naleznе všech 10 míst a dostihne 2x Široka (2x proto, aby to bylo zajímavější). Může jít do cíle a odevzdat kartu. Tam do 13. kolonky potvrdí rozhodčí čas příchodu. Pokud by skupiny nestartovaly najednou, zapíše se do poznámky i čas startu. Vítězí ta skupina, která splní nejrychleji všechny úkoly. Ale pěkně si zahrají všichni. Třeba tato moje vzpomínka na večerní hru a Stínadla pomůže tomu, že se bude tato krásná a napínavá hra zase brzy hrát.

anketa

JAKÝ JE TVŮJ NEJSILNĚJŠÍ ZÁŽITEK Z PRÁZDNIN?

SLAVÍK: No, asi procházky po slovenském ráji.... I když silný pocit někoho praštit sem pocítil potě, co jsem ve svém kufru z tábora našel desetikilovou cihlu.

VZPOMÍNKA: Asi když jsem se díval na východ slunce na písečné pláži.

KRAB: Party s kámošema.

PANDA: Skautský tábor, knihovna.

BREPTA: Nejsilnější zážitek byly tři hodiny 130 metrů podzemí, prolezali jsme trasu s průvodcem v Rudickém propadání.

MRŇOUS: Vůdcovky.

ŽABKA: Vila Tugendhat v Brně. Ne nadarmo nad ní má patronát UNESCO, je to skvost.

MUDRC: Výlet do Německa.

KULDA: Asi koupačka v jednom jezeře v Tibetu (Google maps říkají že se to tam jmenje YangZhuoYongCuo) a bylo to asi ve 4500 n.m.

POMNĚNKA: Když jsem si vymalovala a přestěhovala jsem se do svého bytu.

TECKLIS: Dopisování diplomky. Zážitek prý nemusí být pozitivní...

Calvin a Hobbes

DOPLNĚK SKAUTSKÉ PRAXE Č. 4

PSÁNO EXKLUZIVNĚ PRO „LOKALI“ - ČASOPIS PRAŽSKÉ SKAUTSKÉ
PĚTATŘICÍTKY

MIDLOCH MIDDLECH
LONDÝN, 29. 1. 2015

„A co sloni?“, zněl další dotaz zvědavé skautky. V přírodě mimo Evropu míváme respekt či dokonce hrůzu před tím, co neznáme, je veliké, větší než my, a hroživého chování. Sloni často vyvrací stromy, o které si čistí hřbet. Chovají se jakoby jim džungle patřila, a proto je doporučené hodně udržovat od nich uctivou vzdálenost. Jak kde.

V Indii, jak jsem zažil, je slon většinou zkrocen a používá se dosud jako pracovní síla - v džungli pomáhá tahat těžké kmemy a na stavbách náklady. Samozřejmě je to i ceremoniální zvíře - při slavnostech, a svátcích (puja), kdy se pestře zdobívá a působí svoji obrovitostí a majestátností. Na hřbet se silnými řemeny připoutává „houdah“ (vyslov houda) - kabinka („Hold All“ = drží, nese všechno). Někde se můžete svést na něm jako taxikem. Jinde a jindy při oslavách slouží jako ceremoniální obr a sloužívá vzácným hostům či maharadžovi. „Mahout“ - kočí sedí slonovi za ušima a řídí. To jsou páni sloni v Indii. Jen výjimečně se někde vzbouří či rozzuří a nadělají spoušť. Ke kontrole - řízení slona má „mahoud“ jakýsi mlat - kladívko s hrotem, na šimrání slona k výkonu. Od spolupracovníků jsem se dozvěděl, že ostrý hrot může proniknout do mozku. To když slon „zešílí“ a přestane být ovladatelný, což na štěstí bývá řídké.

S přítelem Ing. Jiřím Svítkem jsme v Ranchi (Bihar) v novinách četli, že v nějaké vesnici v blízkém pohoří Netarhatu stádo slonů rozšlapalo vesnici. Poněvadž nám vždy v žilách kolovala dobrodružná krev, řekli jsme si, že se pokusíme to místo najít a vidět. Náš výlet byl usnadněn Jirkovou novou motorkou (čs. JAWA) a tak nás už nic nemohlo zadržet. Lokalizovali jsme přibližně tu údajně slony napadenou vesnici a jeli.

Po písčité cestě blíž Netarhatu jsme potkali dvojici indických lovců v evropském oděvu, vyzbrojených kupodivu luky a šípy. Zastavili jsme se a dali do řeči. Také o vesnici a slonech slyšeli, prý to není daleko - vpravo od silnice a mávlí rukou tím směrem. Projevili jsme zvědavost nad jejich luky a šípy. Opatrně sejmuli bambusové „čepičky“ a ukázali jedem nasycené hroty.

„Do not touch!“ - „Nesahat“, varoval starší lovec Jiřího. I slon při zranění na několik hodin ochrne či ho to zabije. Někjaké „kurere“, které je dědičné a v posvátných rituálech ho připravují dosud - z živočišných tlejících materiálů, jako ryb apod.

Jeli jsme dále. Přes asi jeden brod mírnou říčkou, kde jsem dělal lodivoda, zkoumal hloubku brodu a navigoval jízdu Jawičky. Pak jsme narazili skutečně na domorodou vesnici Adivášů, což jsou původní obyvatelé Indie, žijící často v podmínkách doby kamenné.

Domluva nebyla možná. Když jsme jejich dětem nabídli čokoládu, nelíbilo se jim to a výhružně mávali luky a šípy. „Raděj pojedeme - ne?“ Nasedl jsem a nechal mručící dav za zády. Když jsme ujeli asi půl kilometru, ulevil jsem si. „Už jsem cítil, nějaký ten šíp v zádech...“ „Já taky!“ procedil Jirka. Přesto, že jsme oblast prokřičovali, nenašli jsme žádnou další vesnici, ani slony, natož nějaké stopy zuřivého násilí.

Zkušenosti s africkými slony mám bližší a odlišné. Vždy jsem slyšel, že jsou nezkrotitelná a dovedou být zlí a netolerantní, když se jim něco nelíbí. Ve středoafrické Zambii, při safari do povodí Luangwy jsme tábořili v Campu Chisombo (Čizombo). Tak tábořiště nazvali správci, kteří zde bydleli a poskytovali průvodcovské služby. Jméno Čizombo dali také starému slonovi, který navštěvoval chobotem čas od času přes palisádový plot jejich zahradu a pochutnal si na úrodě mrkve. Jinak škodu nedělal. Viděli jsme ho také, jak důstojně kráčí pro svůj zákusek a zpět přes řeku do svého rajonu - ten den, co jsme přijeli na safari.

Velké i malé skautky chtěly využít čas a že stačí přejet jen dřevěný most, který dělil území lidí

od parku zvířat. Postavili jsme stany, vyložili auta a světlušky nepřestávaly žadonit, abychom jeli, i když se už smrákalo. Cesta k mostu přes Luangwu byla schůdná, ale ani za ním jsme neměli potíže, když jsme vjeli do řídké tyčkoviny pralesa. Neujeli jsme ale ani kilometr a proti nám se vynořilo stádo asi sedmi až deseti mohutných sloních samic s mláďaty. Šly udupanou cestou houpavým krokem rozvážně přímo proti nám a krmily se proutím a vysokou travou, která stezku lemovala.

Rada Pety (té černé pod kůží), abych vypnul motor a nechal je přejít, se mi zdála příliš riskantní. Vždyť po jejich prošlapané cestě mířily přímo na nás! Vmyslete se do mozku slonice! Rozzuří se, že jim bráníme v jejich cestě a kdo ví, zda nejsme nebezpeční pro mláďata a rozšlapou nás? Naše Fordka byla navíc jiskřivě bílá, a jak už víme, bílou barvu afričtí sloni nemají rádi či vyložené netolerují.

Vzal jsem na sebe zodpovědnost, zařadil měkce zpátečku a šolichal plyn a spojku k tomu nepomalejšímu a nejméně hlučnému. Couval jsem, jak jsem nejlépe uměl. Slonice si nás skutečně nevšimaly. Šly, kolébaly se třicet metrů v závěsu. Pro naši úlevu, asi po pěti minutách šourání sešly z cesty vlevo do pralesa. Vadil jim parfém výfuku?

Na palubě nikdo ani nehlesl. Až když se stádo očividně bezpečně vzdalovalo, Tamsin prohlásila: „Tak jsem vám dostala pořádný hlad!“ Rozchechtali jsme se úlevou...

O KROJÍCH, KTERÉ BYLY, JSOU (A BUDOU?)

MUDRC

Můj první vlčácký kroj byl zelený. Popravdě vůbec nevím, jestli to byl kroj či jen vojenská košile, kterou mi někdo daroval, abych měl alespoň něco. Moc jsme to neřešili, i když je pravda, že jsem ostatním ten medový trochu záviděl. Sám jsem jeden takový podědil o pár let později, a velmi jsem si jej oblíbil, i když ani ten nebyl úplně platný kroj, tedy alespoň myslím. Pamatuji se, že když přišel „nový“ krojový řád kolem roku 2000, vůbec jsem se svého starého kroje nechtěl zbavit, a pořídil jsem si ten nový až asi po 5 letech, když už ze mně ten starý téměř spadl.

Kroj jsem vždycky měl rád, přišlo mi, že ke skautům patří, a člověk měl dobrý pocit za každý úspěch, který se na jeho kroji projevil nášivkou či odznáčkem. Mrzí mě, jak v současnosti Junák „bloudí“ - připadá mi, že nikdo neví, k čemu by kroje měly být, a tak pro mnohé nejsou k ničemu, upouští od nich a mění je za oddílová trička. Velice dobře si pamatuji, jak Amálka z dnes již neexistujícího 901. střediska Uhříněves říkávala, že kroj je pracovní oděv, a člověk by se k němu měl náležitě chovat. Nedělalo jí tak problém v kroji třeba vařit nebo nosit dříví. Košile, které máme teď, pro tento účel moc vhodné nejsou, chybí jim pohodlnost a dobrá kvalita. Je tedy otázka, zda by kroje neměly

být především praktickým a pohodlným oblečením, které budou skauti ochotni nosit téměř kdykoli, nebo prostě kvalitním outdoorovým oblečením, jak je tomu, pokud vím, například ve Velké Británii.

Na druhou stranu se z kroje stal zajímavý módní trend: Oddíly, střediska, kurzy i jednotlivci šperkují své kroje. Oddíly používají sjednocující oddílová trička a šátky, účastníci stejné akce se mezi sebou poznávají podle šátku či nášivky. A to má také určitě něco do sebe. Závěrem jedno přání: „Jdi do kroje!“

CESTA DO AMERIKY

MELOUN

Moje cesta do Ameriky započala už o prázdninách, i když na cestu jsem se měl vydat až na začátku září.

Po tom, co jsem přijel z tábora, zavolala místní koordinátorka, která mi oznámila, že mi našli rodinu a školu. Můj další školní rok se má odehrávat v Kalifornii. Moje pocity z toho byly dost divné. Na jednu stranu jsem byl rád, na druhou jsem se bál neznáma a toho, že budu takhle daleko sám. Hned poté jsem si domluvil schůzku na americké ambasádě. Na americké ambasádě bylo jako obvykle plno a já tam strávil hodinu a půl sezením na židlích a čekáním. Po tom, co jsem si vízum vyřídil, už nebylo nic mezi mnou a Amerikou - tedy jen spousta kilometrů a imigrační úředník, který se celou dobu těšil, až mi znepríjemní život. Zbytek prázdnin jsem strávil nakupováním a připravováním se do Ameriky.

V úterý 1. 9. 2015 mi letělo letadlo z Vídně do New Yorku. Musel jsem vstávat v půl třetí, abych se dokázal dostat do Vídně včas. Cesta autem byla pohodová a nezajímavá. Na letišti ve Vídni jsem se odbavil na samoobslužném check-inu a šel jsem na pasovou kontrolu. Potom, co jsem všiml prošel, jsem našel svůj Gate. Gate otevřeli poměrně brzo - asi dvě hodiny před odletem. Vypadalo to docela dobře, ale když začaly lidi s estou posílat někam jinam, aby si je tam zkontrolovali, začalo to být podivné. Zvlášť, když se to protáhlo a do letadla jsem se dostal, až když už jsme měli vzlétat. S půl hodinovým zpožděním jsme vyrazili. Let byl hrozně dlouhý a nudný. Naštěstí tam byla obrazovka s filmy a bylo se na co dívat. Po příletu jsem si musel vystát obří frontu, než jsem se dostal k imigračnímu úředníkovi. Ten, který se těšil, že si na mně smlsne a podusí mě, tak naštěstí měl přestávku, která mu začínala přesně přede mnou a donut s kafem jsou pro něj asi přednější, než já. Takže jsem čekal další půl hodinu na červené čáře, než nás posunuli k jinému okénku. Po tom, co jsem vše vyřešil, už nebyl žádný problém nalézt zavazadlo a odejít. Na letišti na mě čekali lidi z CIEE, kteří byli hrozně milí, což jak jsem zjistil, tak jsou snad všichni Američani. Odvezli nás do hotelu, který je kousek od letiště a tam jsme čekali, než nás ubytují. Měli s tím trochu problémy, ale i přes to jsme dostali pokoj. Pokoj je - no, stejný jako celá Amerika. Všechno je obří - od postelí, přes jídlo - až po budovy. Asi nejhorší je časový posun, který vám dá vážně zabrat. Když vstanete, tak jsou tři a vy máte neskutečný hlad, jelikož v Praze je tou dobou 9 hodin a snídaně tu je v 8 a to je v Praze 14 hodin.

Ve středu 2. 9. 2015 jsme začali americkou snídání: vajíčka, slanina, slanina, slanina, párky, duhové cereálie a smažené brambory. Po této snídani jsme podstoupili dlouhou prezentaci, která byla o výměnném programu, co je a co není dovoleno, jak co řešit a kde můžeme hledat pomoc. Po těch pár dnech co jsem v Americe, se ukazuje, že Amerika, kterou známe z filmů, seriálů, a zpráv na Nově či jiném mainstreamovém médiu je tutaj. Po prezentacích jsme se zabalili a odjeli do NY. NY je obří město a vidět ho na vlastní oči je něco nepopsatelného. Říká se, že NY je ucpané město. To je částečně pravda, ale ono to nějak funguje. Na každé větší křižovatce je policista a pomáhá řídit provoz. V autobuse jsme dostali bagety ze Subwaye a zastavili jsme před Empire State Building. Vyjeli jsme nahoru a měli jsme celé město jako na dlani. Sice to není ta největší budova v NY, ale i tak nezajít na Empire State Building při návštěvě NY by byla

chyba. Po návštěvě ESB nás odvezli k lodi, kde jsme měli připravenou večeři a s lodí jsme se projeli kolem Manhattanu k soše Svobody a zpět. Večer jsme už jen měli Departure meeting a já si šel lehnout alespoň na ty tři hodinky, než jsem měl zase vstávat na letadlo do San Franciska.

pozn: ESTA je formulář pro cestu do USA bez víza.

CO SE MI HÝBE HLAVOU?

TOMÁŠ DAVÍDEK – PANDA

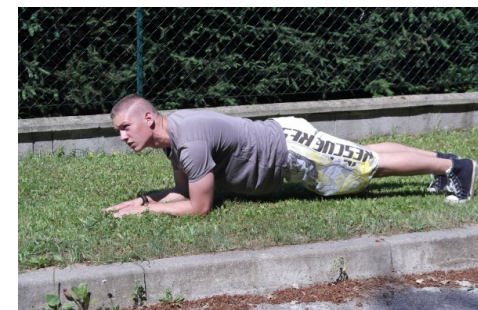
Právě teď se mi v té hlavě hýbe celkem dost věcí. Ale co se mi v té hlavě přímo bouří, je škola. Právě jsem totiž vyšel základní školu a vydal jsem se na další „cestu“. Nastoupil jsem ji na Střední průmyslové škole stavební Josefa Gočára. I když můj starší brácha už chodí třetím rokem na střední školu, stejně mám obavy, že během tří měsíců vypadnu. A i když všichni kolem mě říkají, že to půjde jako na jakékoli jiné střední škole, tak stejně jsem zralý pro psychiatra. To bylo něco málo o škole, držte mi palce, ať se mi daří. A ať nemám zbytečné nervy!

A teď k holkám. Jednou jsem chodil s holkou na začátku školního roku a nebyl to moc dobrý nápad, pak jsem kašlal na učení, a to mi nepříjde jako to právě ořechové. Takže aktuálně jsem wild&free, ale samozřejmě, že občas nějaká ta pusa padne. Jinak si už „plánuji“ vztah a „vyhledávám“ holčiny, s kterými bych v budoucnu mohl něco mít. Rozhodně nejsem kluk, co by se holek štítit! To naopak, já jsem dost na holky a nestydím se za to, protože stydět se za něco, co jste, byste rozhodně neměli! Moc nechápu lidi, a ať to už jsou kluci nebo holky, kteří se o to nijak nezajímají. Přeci nebudou do smrti žít sami, ne? Když už jsme u toho, tak oženit bych se chtěl okolo třiceti let. Nechci být žádný mladoch a zelenáč, ale aby si mě ostatní pletli s dědečkem, to bych rozhodně nesnesl. Nic se nemá přehánět a nikam by se nemělo spěchat.

Co dalšího se mi honí hlavou?

Posilování, dobrá strava a radost ze života. Posiluji už rok a podle mě to je vidět. Každý na to má jiný názor. Někomu už přijde, že to stačí, někdo řekne, že ještě, já se ale řídím podle sebe. Já bych nejraději posiloval celý život. Né abyste si představili, že budu nějaký kulturista! Mít dobrou životosprávu, cvičit, nebýt obézní, ale hlavně se cítit dobře. To mi přijde, že je pro mě. Už jako malý jsem dělal vždy nějaký sport, a proto v tom budu pokračovat.

A asi poslední, o co se teď hodně zajímám, je kytara. Mám dvě kytary, jednu doma (na tu si zkouším nové věci a má i lepší zvuk) a druhou tahám všude možně. Na kytaru už hraji okolo šesti let, za což jsem opravdu rád, protože sednout si k táboráku a vzít do ruky kytaru je něco úžasného. Hraji vlastně všude, kde jen to jde a je o to zájem. Ať už to je nějaká oslava, když přijede návštěva nebo když je skautský tábor. Tam se celkem vyřádím, hlavně, když tam je někdo, kdo taky umí nebo to alespoň zkouší. Příští skautský tábor bych chtěl zrealizovat to, že všichni, co tam máme kytaru, se naučíme několik písniček se všim všudy. Jak hlavní kytara, tak doprovod i basa. Nejhorší je, když se to nechává na jednom. Je náročné hrát celý večer na kytaru a mít hlavní vokály, to už je mnohem lepší, když se o to postará celá skupina lidí a pomůže tomu jednomu s tou kytarou.

Doufám, že se Ti líbilo moje vypravování o tom, jak to teď mám. Určitě někdy zase něco napíšu!

Milí čtenáři,

Jistě se shodneme, že největším společenským tématem posledních týdnů a měsíců je situace kolem uprchlíků v Evropě. Když redakce Lokali a vedení 35. střediska přemýšleli, jak se k tomuto tématu v našem zpravodaji postavit, usoudili jsme, že povolnější než my již napsali mnoho. Otiskujeme tedy výzvu, která pochází z pera Náčelnictva Junáka a starosty Junáka – těch, kteří celou naši organizaci řídí. Výzvu otiskujeme tak, jak je zveřejněna na webu <http://krizovatka.skaut.cz/>.

Za střediskovou radu,

Mudrc

UPRCHLÍCI V EVROPĚ VÝZVA SKAUTSKÝM VEDOUCÍM

Milé sestry, milí bratři, skautští dobrovolníci a dobrovolnice ve vedení oddílů, ale nejen tam, vstoupili jsme do nového skautského roku a snažíme se především o to, aby nováčci, holky a kluci, kteří letos do našich oddílů přišli s očekáváním a důvěrou, dostali, co si zaslouží – partu kamarádů a větší než malou dávku dobrodružství. Děkujeme za energii, kterou v těchto týdnech do života skautských oddílů vkládáte.

Přestože se soustředíme na rozjezd oddílové a další skautské činnosti, není možné nevnímat, co se kolem nás děje. Téma uprchlíků v Evropě je středobodem veřejných i soukromých diskuzí už nějakou chvíli.

Tisíce lidí odcházejí ze svých domovů ve válečných zónách nebo z velké chudoby, někteří v oprávněné obavě o život svůj a svých blízkých, jiní prostě v touze po lepším životě pro sebe a své rodiny. Evropa se potýká s náparem, jaký po desetiletí nezažila a na jaký nejsme dobře připraveni. Téma se objevuje na titulních stranách novin, v úvodních reportážích televizního zpravodajství, v debatách mezi přáteli, na sociálních sítích. Vyvolává emoce a odhaluje postoje. Objevuje se soucit, odhodlání a energie pomoci i nejistota a strach. Mnohdy jsme také svědky agresivní a nenávistné rétoriky, a to nejen v anonymním prostředí internetu.

Role politické reprezentace je zabývat se stávající situací i strachy panujícími ve společnosti. Úkolem pro politiky naší země i celé Evropy je najít systémové řešení nastalé situace. Je jasné, že toto hledání nebude snadné, navíc bude vyžadovat odvahu a oběti. Role skautingu jako největšího, padesátimilionového celosvětového hnutí dětí a mladých lidí je hledat způsob, jak pomáhat v rámci svých možností a posilovat vědomí, že nenávist není nikdy řešení. Jsme si vědomi toho, že otázky spojené s uprchlíky v Evropě nenabízejí jednoznačné odpovědi a ve společnosti na ně panují různé názory. Úlohou skautingu ovšem není, a v historii nikdy nebylo, vstupovat jen do těch společenských témat, na která panuje jednoznačný názor. Posláním skautingu je pomáhat dělat svět kolem nás lepším. Skrze formování mladého člověka i skrze pomoc, která je v našich silách.

Proto vyzýváme: Mluvme v oddílech o uprchlické krizi, hledáme ověřené informace a vysvětlujeme skautkám a skautům, že ne vše, co vidí, slyší či čtou, musí být nutně pravda. Snažme se téma zprostředkovat i těm nejmenším, neboť i jich se denně dotýká. Učme sebe i je kriticky třídit informace, diskutujme s úctou k druhým a respektem. Umožňme skautkám a skautům v oddílech rozvíjet vlastní pohled na celou situaci, nebudme konečným arbitrem pravdy, ale průvodcem na cestě poznání. Nezapomínejme přitom na hodnoty skautského slibu a zákona a snažme se je vnášet i do debat mimo půdu skautských oddílů.

Sledujeme s vděkem skautky a skauty v Chorvatsku nebo Slovinsku, kteří pomáhají stavět stany pro procházející uprchlíky, nebo třeba německé i rakouské skautky a skauty pomáhající na nádražích nebo zajišťující hry a zábavu pro děti na nejdelší cestě jejich

života. A děkujeme srdečně také českým skautkám a skautům, jednotlivcům, oddílům i střediskům, kteří se do pomoci dle vlastního uvážení a možnosti zapojili a zapojují. Ať formou sbírek věcí, pomoci v Budapešti nebo na srbsko-maďarské hranici, finančním příspěvkem nebo jakoukoli jinou cestou. Skautský dobrý skutek má mnoho podob.

Děkujeme také všem, kteří se zapojili do diskuze o postoji Junáka – českého skauta k uprchlické krizi v Evropě. Pro následující související podněty do skautské činnosti průběžně sledujte Skautskou křižovatku (krizovatka.skaut.cz). A pro všechny, kdo chtějí vědět, jaké jsou možnosti pomoci lidem v nouzi, doporučujeme stránky www.pomocuprchlikum.cz.

Se stiskem levice,

Marek Baláš – Čiča,
náčelník

Josef Výprachtický – José,
starosta

Eva Měřínská,
náčelní

Petr Vaněk – Permoník,
zpravodaj pro projekty služby společnosti

VZPOMÍNKA NA BRATRA MIDLOCHA

ZA OS 35 LOGAN

Z Londýna přišel do našich rukou 14. 7. smutný dopis s oznámením, že se 24. června odebral do skautského nebe ve věku 84 let celoživotní skaut, bratr Midloch, celým občanským jménem i s titulem EurLING. Dr. Bohumil Augustin Kobliha.

Bratr Midloch byl, spolu se svou drahou polovičkou, sestrou Eskou, nadšeným čtenářem našeho zpravodaje Lokali a zároveň novinářsky řečeno, náš skautský zahraniční zpravodaj. Jistě se na jeho články pamatujete. Midloch s Eskou udržoval i osobní kontakty se členy

našeho střediska při návštěvách naší republiky. Poseděli

na besídce i v naší klubovně.

Midloch přivezl s sebou i svoji

knihu Konec věku příběhů,

kterou jak v úvodu v ní stojí,

věnoval všem, kteří milují a

hledají pravdu. Již před tím,

v roce 2005 vydal také knihu

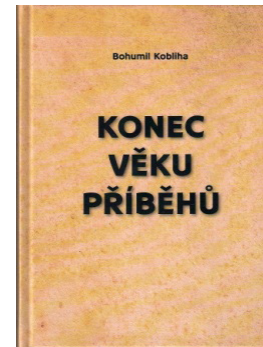
Šest dní, kdy národ věděl.

Je věnována Pražskému

povstání v květnu 1945

a v ní, mimo jiné, popsal své

skautské začátky.

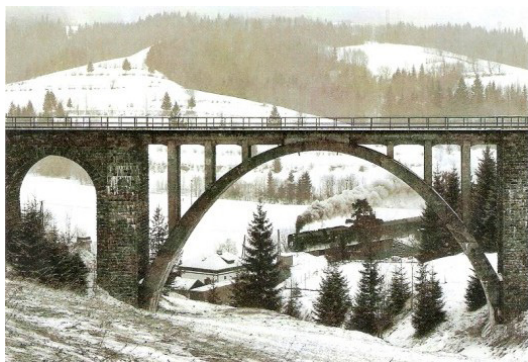
Věnujme, sestry a bratři, bratru Midlochovi tichou vzpomínku na oddílové schůzce nebo u táboráčku.

TRAŤ U TELGARTU

SABU

Letos v srpnu jsme byli ve Slovenském ráji a navštívili také asi nejkrásnější slovenskou trať Červená Skala - Margecany. Nejzajímavější místo je u Telgartu.

Trať potřebuje na 12ti kilometrech překonat výškový rozdíl 170 metrů. To je pro vlak velmi mnoho. A tak vznikla právě u Telgartu zajímavá stavba - «úvratový tunel» - postavený roku 1936. Inspiroval mě i u mého modelového kolejiště TT. U zastávky Telgárt - penzion trať vjede do tunelu a zatáčí ostře vlevo, obloukem o poloměru 400 metrů a stoupáním 12,5 promile (pro děti vysvětlím, že na kilometru vystoupá trať o 12,5 metru). Udělá takovou smyčku skoro dokola a otočí se o více než 270 stupňů. Pak vjede na první z nádherných telgártských mostů, kde je stoupání trati už 17 promile. Když jedete autem vedle po silnici, která je u Telgartu zhruba ve stejné výšce jako trať, náhle se objeví vlak vysoko nad vámi a člověk by se divil, kde se tam najednou vzal. Až po dlouhé době dosáhne silnice výškovou úroveň trati, která byla získána právě «Telgártskou smyčkou».

A po jakých nádherných mostech trať vede. Projeli jsme ji tam a zpět vlakem a také podle trati autem. Spěšný vlak táhla silná červenobílá lokomotiva řady 757, tedy rekonstruovaný «Brejlovec», se třemi červenými rychlíkovými vagony. Tento vlak lehce zvládal stoupání na trati i rozjezdy ze stanic a zastávek. Byla to nádhra.

Přemyslím, která trať v Čechách je tak krásná. Myslím, že bychom museli na Liberecko. Vybral bych trať Tanvald - Kořenov - Harrachov a pak z Liberce na Karlov pod Ještědem a Křižany. Ale o těch si třeba napíšeme někdy příště.

Správné odpovědi k protější straně (nezapomeňte zrcátko!)

35' 44' 48' 20' 04' 2) αλκοβαλκς
 1) Β' 5) 11' 3) ΔΟΒΚΥ ΛΕΞΕΒΑ' 4)
 ρβιζαυε οαβολεαι:

HLAVU SI LAM

Precvič si mozog po slovensky!
 Za zadání pečlivě vystříhaná z různých novin redakce děkuje bratru Čiupkovi.

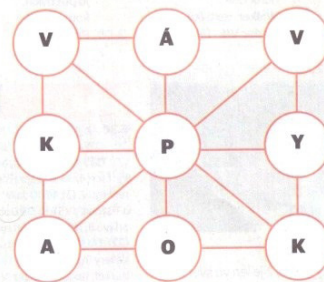
Chyták

Má to koreň, nie však listy, najradšej je, keď je čistý.

5. Nájdi slovo.

Pospájajte písmená, musia ísť za sebou a každé písmeno použite len raz.

2. Vypočítajte čo najrýchlejšie

$$(8 - 7) + (6 + 5) + (4 + 3) - 2 = \square$$

3. Hlavoľam.

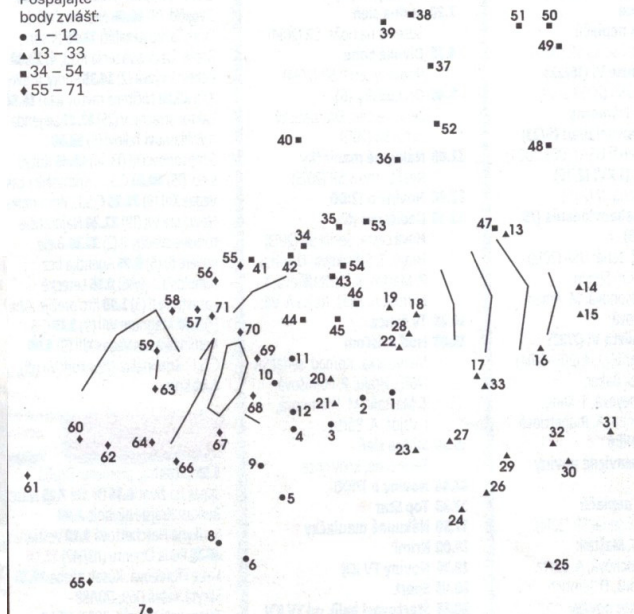
Poskladajte dve slová. Začínajú sa na D a V.

4. Postreh.

Označte čo najrýchlejšie čísla deliteľné štyrmi bezo zvyšku.

- 6, 9, 11, 15, 21, 27, 32, 44, 48, 49, 56, 64, 81

Pospájajte body zvlášť:
 ● 1 - 12
 ▲ 13 - 33
 ■ 34 - 54
 ♦ 55 - 71

Najdi desiat rozdiľů

LOKALI

Měsíční zprávy oddílů a smečky 35. střediska Juníka
-Petatřicítky- v Praze VIII.

II. ročník

1946

-Dobrá voda

Ne věboj jen
opracdoví
Junáci.

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha
4. číslo 2015, ročník XXX.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 31. 10. 2015

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Ruda - Rudolf Dobiáš, Mrňous - Jakub Štros

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz